

Mamma ble gravid allerede da hun gikk på videregående skole, men den gangen var videregående ofte nok utdanning for å få jobb. Mor kom langt i arbeidslivet og tilslutt jobbet hun som sekretær for statssekretæren. Hun var en inspirerende dame og tok godt vare på oss barna. Vi ble etter hvert åtte søsken og jeg var det andre barnet i mors første ekteskap. Far var musiker, reiste mye og hadde masse damer. Han levde i sin egen verden. Mor skilte seg fra far som hun hadde fire barn med og giftet seg igjen og fikk fire barn til. Heller ikke denne gangen fikk hun en bra mann. Jeg opplevde kvinne undertrykking i oppveksten og det var grusomt å være vitne til. Som ung tenkte jeg at jeg ikke ville komme i samme type forhold som min mor og det ble viktig for meg å vise andre at man kan komme fra én familiebakgrunn, men gå videre og finne sin egen vei. Min drøm var at jeg skulle være en muslimsk kvinne som var klok og smart og engasjert. Jeg skulle ut i verden og gjøre det jeg ville.

Etter videregående studerte jeg sosiologi ved universitet i Dar es Salam. Bacheloroppgaven min handlet om kvinnerettigheter i islam. Etterpå jobbet jeg med jenter som prostituerte seg og jeg jobbet for Plan International med samfunnsutvikling; bygging av skoler, veier og brønner i nabolag i Dar es Salam. En tredje jobb jeg hadde og som jeg kanskje likte aller best var ved et senter for gatebarn. Jeg jobbet med hele mitt hjertet for disse barna. Ofte kom jeg i krangler og trøbbel med myndighetene. F.eks så satt politiet gatebarn i samme varetektsfengsel som voksne. Jeg lagde masse bråk hos politiet og sa til dem at det finnes ingen unnskyldning for å gjøre dette. Jeg havnet nesten i fengsel selv!

Senteret for gatebarn fikk midler fra Norge og en dag kom det en norsk delegasjon på besøk med bl.a. dronning Sonja. De fortalte meg om videreutdannings muligheter i Norge. Jeg søkte og fikk innvilget studieplass for å ta en mastergrad ved Universitet i Bergen.

Jeg ble ferdig med mastergraden i administrasjon - og organisasjonsvitenskap i 2002 med gode resultater. I mellomtiden hadde jeg fått mann og barn og sto ved et veiskille. Hva skulle jeg gjøre nå? Jeg hadde barn og ingen jobb å reise tilbake til i Tanzania. Jeg reiste allikevel for noen måneder, men følte ikke helt at jeg hørte til der lenger.

Jeg bestemte meg for å bli Norge. Barnas far bodde i Norge og jeg trodde jeg kunne få meg en interessant jobb. Når man er student så er man jo litt naiv og man vet ikke hvordan systemet fungerer. Jeg fikk arbeidspraksis på et sosialkontor i Årstad, og fikk senere endel korte engasjement som prosjektmedarbeider og som språklærer. Jeg søkte på jobber hvor jeg kunne jobbe med mennesker og bruke kompetansen min. Jeg var på mange intervjuer, men fikk aldri jobben.

Gjennom kjente fikk jeg jobb på Landås pleie - og omsorgssenter som omsorgsarbeider. Det er jo en jobb for folk som stort sett ikke har utdanning, men jeg trives veldig godt med å jobbe med de gamle. Det å prate med og føle nærhet til dem gir meg minner om foreldrene mine i Afrika. Jeg ser på beboerne som mine foreldre og ikke bare som personer jeg har omsorg for fordi jeg får betalt for det. De eldre er i en sårbar situasjon akkurat som meg. På mange måter har de mistet den makten og posisjonen de hadde i familien og i samfunnet. De har f.eks. ikke familie som kommer så ofte på besøk, og fra å ha et eget hus eller leilighet så har de nå bare et lite rom.

Jeg er en person med sterke meninger. Jeg liker ikke urettferdighet og at folk blir trakassert og sett ned på. I Norge har jeg selv havnet i en posisjon der jeg føler meg mindreverdig. Bare ved å komme hit så har jeg mistet endel av den styrken og det motet jeg hadde. Når vi kommer fra Afrika til Norge så tenker vi at hvite folk er så fantastiske, for dere kommer jo til Afrika og hjelper til og er hyggelige. Men når vi afrikanere kommer til Norge, ja så er det dessverre annerledes. Mange er selvfølgelig støttende og imøtekommende, men det er også så mange som ikke er det. For eksempel hvis jeg sitter på bussen så må alle setene være fulle før noen setter seg ned ved siden av meg. Jeg hater det, for

følelsen av å være annerledes blir så forsterket. Av og til så glemmer man jo hudfargen sin i all travelheten med jobb og barn. Men så skjer det igjen på bussen, og jeg tenker, ok der havnet jeg tilbake til Afrika.

Men så har jeg sagt til meg selv at jeg ikke skal tillate meg selv å være i en slik mindreverdig situasjon. Jeg må gjøre noe som handler om de tingene jeg brenner for, så jeg meldte meg inn i Kvinnefronten. Der er jeg med i landsstyret og vi jobber bl.a. mot vold og trakassering av kvinner, vi arrangerer feminist konferanser og vi kommer med høringsuttalelser til likestillingsministeren. Men pga turnusarbeid og småbarn er jeg ikke så aktiv som jeg gjerne ville ha vært.

Den perfekte jobben for meg ble lyst ut. En norsk organisasjon søkte etter folk til en jobb med barn i Tanzania og de trengte en som kunne snakke både norsk og swahili, og som kjente landet godt. Jeg ble så glad og tenkte at herregud nå har jeg en mulighet til å reise tilbake. Jeg var så sikkert på at jeg skulle få den! Og ble selvfølgelig forferdelig skuffet da jeg ikke engang ble innkalt til intervju. Så skuffet at jeg ikke orket å snakke om det til noen. Årsaken fikk jeg vite senere, - jeg var ikke norsk statsborger. Jeg hadde bodd i Norge i 10 år og hadde oppholdstillatelse, men hadde valgt å ikke bli norsk statsborger for da måtte jeg nemlig gi slipp på min tanzanianske nasjonalitet.

I alt arbeid med mennesker mener jeg det er viktig å lytte til hva personen har å si. Når du gir en person et rom til å snakke og forklare seg selv, ser hun selv hva hun egentlig mener. Da har du gitt en stor mulighet til henne, du har gitt henne makt, ja på en måte har du gitt denne personen ansvar for sitt eget liv fordi hun må tenke selv. På hva hun egentlig vil og hvorfor. Dette erfarte jeg mye da jeg jobbet med gatebarn i Tanzania. Mange av dem hadde bodd på gaten i mange, mange år. Barn helt ned i 4 år sørger for seg selv, sover i gatene, har blitt misbrukt og er ofte preget av alkohol og narkotika. På ingen måte kan du fortelle det barnet hvordan det kan fungere på en vanlig måte. Det var veldig utfordrende å få disse barna til å komme til senteret. Jeg oppsøkte guttene, gjerne om natten, og i samtaler med dem så ga jeg dem makten. Som fagperson trådte jeg tilbake og uttrykte at jeg vet ingenting om deg, men jeg vil gjerne være med i den prosessen du går gjennom. Det kunne ta uker eller måneder med samtaler før de kom med oss til senteret.

Dette var prosesser hvor jeg lærte masse om å lytte til en person og se hva de egentlig mener. Jeg bruker også dette når jeg jobber med de gamle. For eksempel når jeg går inn til en beboer om morgenen, så trenger de tid til å våkne. Alle beboere har en dør klokke, men jeg ringer aldri på den om morgenen fordi jeg tenker meg inn i deres situasjon. Hvis du sover og blir vekket av en kraftig ringelyd så kvepper du. Dagen er ødelagt bare med det. Så jeg banker på døren, veldig forsiktig, og sier forsiktig hei. Hvis personen sover, eller halvsover så setter jeg meg på sengekanten og sier "hei, er du våken?" og "hvordan har du hatt det i natt?". I tillegg må man huske på at personen får en fremmed inn til seg som skal hjelpe henne av med klærne og personlig hygiene. Dette kan være en vanskelig ting for mange og derfor er det så viktig å gi henne et område hvor hun kan bestemme selv, der hun kan si sin mening og beholde sitt egenverd. På denne måten går både hennes dag og min dag bedre.

Jeg ser ofte interessante jobber med barn og ungdom utlyst, men det står at man må være sosionom, barnevernspedagog eller vernepleier. Jeg søker ikke på sånne jobber lenger. Jeg har blitt skuffet så mange ganger og nå har jeg fått nok skuffelse. Sånn er det bare.

Jeg kunne snakket veldig lenge om inkluderingsprosjekter, men her må jeg gjøre det kort. Det blir gjort mye positiv og jeg er veldig takknemlig for mye av det, men jeg mener at det kan gjøres bedre. Bare det å bruke ordet inkludering gjør at man allerede ekskluderer. Fordi inkludere hvem? Vi bor jo her så vi er jo allerede inkludert.

Og så spør jeg meg hvorfor vi alltid må danse og lage mat i kvinneprosjekter? Man bruker så masse tid på å lage mat og matlukten setter seg over alt. Da jeg bodde i Tanzania så var ikke det å lage mat og danse min største kulturelle aktivitet! Det jeg husker som en viktig ting i min kultur var at jeg skulle lytte til min mor, - dette var vi barna pålagt å gjøre. Det kan være både positiv og negativ, men det å lytte er jo mest en positiv ting og vi kan bruke det mer aktivt i integreringsarbeid. I stedet for at møtes og lage mat så kan vi møtes for å diskutere og lytte til hverandre. F.eks. kan man diskutere når det er lurt å gifte seg eller det som foregår på soverommet. Eller vi kan spørre oss selv om vi kvinner egentlig tar selvstendige valg. Vi er alle kvinner så hvorfor skal vi ikke diskutere sånne ting? Vi inkluderer oss med hverandre når vi snakker om det daglige livet. Og hvis vi absolutt trenger noe å spise så kan vi jo bare ta en vaffel!